

TOVERITAR

The State Historical Society

This issue of the Toveritar contains no articles such as require an affirmed translation according to Act of Oct. 15th, 1917.

No. 28 PAINOS 10,024 Tiistaina, Heinäkuun 12 p.—Tuesday, July 12th. 1921—Yhdestoista Vuosik.

TYÖLÄISNUORISOLLE

Työläisnuoriso saa varhaisesta nuoruudestaan saakka tuntea, minkäomoinen on nykyinen individuaalinen yhteiskuntajärjestelmä. Jokainen päivä, jokainen hetki minkä se elää, on raskasta ilotonta elämää. Talousjärjestelmä, jossa pääoma saa mielivaltaisesti ryöstää toisen työn tuloksia, tekee työläisnuorisonkin elämän orjuudeksi.

Suuret teollisuuslaitokset ja maatalous ovat työtätekevän nuorison harteita painamassa. Usein orjuus alkaa kymmen- tai viisitoistavuotiaana ja sitten sitä heliämättä jatkuu.

Osattomaksi jää nuoriso koulutiedoista.

Ankara leipätaistelu kahlehtii ennen pitkää sielun ja ruumiin. Kaikki muu elämänsisältö jää tunteettomaksi.

Mutta kaikkea elämäntoivoa ei saa nuoriso heittäen. Elämässä täytyy olla muutakin kuin työtä ja iänikäinen leipätaistelu. Siihen täytyy luomalla luoda sisältöä ja kauneutta.

Jokaisen nuoren ihmisen sielu on herkkä ja altis vaikutteille. Jokainen ihmismieli voi tajuta mikä on kaunista, mikä on romaa, mikä on ylevää tai alhaista, kunhan sen herkinnyt soinnut saadaan värjäämään. Ja tähän herätykseen tulee nuorten sydämensä innolla pyrkiä.

Jos me olemme rehellisiä, niin meidän täytyy tunnustaa, että suurilukuisia nuorisojoukkoja ravataan työläispiireissä, jotka kaipaavat henkistä heräystä. On paljon nuorukaisia, joiden ainoana vapaahetken viihdykkeenä on korttipeluu, juominen tai joku muu sopimaton menettely. On myöskin neitoseja, joille tanssin retkutus on ainoa arvokas mitä elämästä saa. Henkinen nautinto, jalommat huvitukset on monellekin aivan vierasta. Heillä ei ole kirjallisuuden, todellisen musiikin, näytelmätaiteen y. m. korkeimpien henkisten arvojen omaaminen vähimmäisikänsä määrässä tärkeää. Ja siksi on henkinen pimeys niin synkkä. Se on kahle, jonka painavuus ja laajuus on hirvittävä.

Mutta tällainen asiantila ei saa jatkua. Työläisnuorison täytyy herätä, henkisesti herätä. Työväenluokkaa odottaa suuri historiallinen tehtävä, joka vaatii jokaiselta yksilöltäkin paljon. Tietämättömyys on suurin vihollisemme. Sitä vastaan on pöntevin ottein taisteltava. Ei riitä enää pelkät puheet ja aikomukset. On tartuttava toistyöhön.

Kapitalismin onni olisi, jos työväenluokka olisi kokonaisuudessaan pimeää. Sen mieleistä olisi, että työtätekevä nuoriso joisi, tappelisi keskenään ja tanssissa alinomaan hyppisi. Sen ilon ja riemun se vapaahetkinä kyllä soisi, sillä se ei välitä muusta kuin riistännästä. Se tytyy siihen kun saa varastaa työläiseltä työntulokset. Työläinen ei ole sille muuta kuin puhuva kone.

Mutta jokainen, jolle työväenluokan onni ja menestys on sydämenasiana, kärsii nykyisestä asiantilasta. Tuntuu sietämättömältä ajatella, että luokkatovereita, niin veljiä kuin sisäriikin, joita painaa kapitalismin orjuus jo ruumiillisesti ylen raskaana, viruu saman paholaisen henkissäkin kahleissa.

Mutta miten heräämisen tulisi tapahtua?

Siihen kysymykseen ei ole helppoa vastata tavalla, joka tuottaisi käytännöllisiä tuloksia, mutta eräitä huomattavia keinoja on, jos ne pannaan todellisella innolla asiaa hyödyttämään.

Ensimmäinen keino on, että jokainen nuori toveri, joka tuntee asian tärkeiden ja pyhän kutsumuksen, tarttuu innolla asiaan. Hän ryhtyy valistamaan itseään kuumeisella tarmolla ja sitten, tarvittavan tietomäärän saatuaan, tovereitaan. Tätä työtä tehdessä ei ole lannistuttava, jos tulokset supistuisivat pieniinkin saavutuksina. On ensin pyrittävä vaikkapa muutamia yksilöitä herättämään, toivos-

sa, että nämä kehityspohjan saatuaan jatkavat taasen ympäristössään samaa työskentelyä.

Tässä herätytyössä tulee olla luokkatietyyden ja sivistyksenhalun herättämisen huomattavimmalla tilalla. On selitettävä, että köyhälistö on taistelunsa kautta pyrkivä parempaan yhteiskuntaan, ja että tässä taistelussa tulee jokaisen työläisnuoren olla mukana. Mutta on myöskin selitettävä, että tiedon kuolemattomalla mahdollisella myöskin taistelua kevennetään, ja että sen voimalla sosialismin yhteiskunta kerran kauneimpaan kukkaansa luodaan.

Näille herätettävälle työläisnuorille on annettava innostusta kaunokirjallisuuden, runouden ja sittemmin vaikeatajuisempien aineiden tutkimiseen. On innostettava historian, kansantalouden, sosialismin teorian, luonnontieteen y. m. tieteiden oppimiseen ja lueskelemiseen. Sitten kun voimakkaita, tietoisia tovereita on kasvatettu, pimeyden valta poisuu suurin piirtein käteen nopeasti. Valistuksen ja tiedonhalu leviiä ja kasvaa. Köyhälistönuoriso herää suureen, todelliseen elämään.

Nuoriso-osastoja on perustettava kaikkialle, uskollisesti toimien ja opiskellen nuorison pyrittävä hengen ja aatteen teolla sosialismia maailman valtiaksi nostattamaan.

Oikoon raatajanuoriso tehtävänsä tasalla. Näytököön se vanhemmalle työväestölle latua, mitä kulkien on vapaus köyhälistölle hankittava. Elämä työn, taistelun ja aatteen vainiolla on kauneinta. Se elämä on suurta ja arvokasta. Siinä on sisältöä, siinä on tarkoitusta. Sitä elämää siis jokainen köyhälistönuori elämään!

AATTEEMME ELÄÄ!

Ihmiskunnan historia toteaa, että jokainen aate, joka on taistellut edistyksen ja uudistuksen puolesta, on saanut osakseen vallassaolevien taholta ankaraa vihaa ja vainoa. Mutta siitä huolimatta ovat kehityksen kuolemattomat lait tukeneet uudistuksen ja edistyksen aatteita. Vallassaolijat ovat saaneet turhaan tehdä epätoivoista hävitys- ja tuhoamistyötänsä. Muistakaamme kristinuskoa ja sen levenemistä. Vallassaolijat tekivät kaikkensa tukahuttaakseen sen levenemisen ja olemassaolon, mutta siitä huolimatta kristinusko levisi. Sen levenemistä eivät ehkäisseet polttoriviot eivät yleiset joukkomurhatkaan. Kristinusko levisi levenemistään, kunnes roomalainen valtiovalta katsoi jorhanksi alistaa kristinuskon valtiohoituksen alaiseksi. Tämä tapahtui siten, että Konstantinus Suuri, Itä-Rooman keisari, julisti kristinuskon valtiokunnoksi. Kristinuskon väärentäminen sai tällä teolla alkunsa. Ja valtiovaltan onnistui tällä teolla tehdä kristinuskon todellinen tarkoituspäitähtömmäksi. Jumalan valtakunta ei saatukaan perustetuksi maan päälle, se siirrettiin tavaan aallulla-loruksi, kuten runoilija Heine vertaa uskontoa valtiokirkon julistamassa muodossa. Mutta joka tapauksessa oli kristinuskosta muodostunut mahti, joka olisi levenemisenä puolesta järkyttänyt koko yhteiskunnan perusteita, ellei valtiovalta olisi keksinyt lievennystä sen elämää mullistavaan voimaan.

Eikä ihmiskunnan vallankumousaateitaakaan, suoransia voimalla vaikuttavia aatteitaakaan ole tukahutettu. Ajatellaamme porvarillisia vallankumousliikkeitä, jotka suuntasivat kirkkensa feodalistia talous- ja valtiojärjestelmää vastaan. Kerta toisensa perästä lyötiin nouseva porvaristo maan tasalle, kunnes sen voitonpäivä teollisen vallankumouksen kautta valkeni. Porvaristo suoritti voittajana. Feodaalinen talousjärjestelmä sortui ja porvarillinen valtio ja kapitalismi syntyi. Ensimmäisen voittonsa porvaristo sai Englannin taloudellisessa kumouksessa 1600-luvulla, mutta lopullinen iskun feodaliemille antoi Ranskan suuri vallankumous v. 1789.

Tässä vaan pari pientä esimerkkiä, aatteiden ja vallankumousten voitosta. Tässä pari selvää esimerkkiä siitä, että ihmiskunnan kehitystä ei keukaan ole voitu tukahduttaa. Kehitys niin yksilöllisessä ihmisessä kuin koko yhteiskunnassakin on välttämätön, ellei tahdota antautua kuoleman valtaan. Kehityksen lakkaaminen on kuoleman valtaan antautumista. Mutta ihmisuku ja yhteiskunta ei ole vielä kuolemaantuomittu. Ihmisyvulla on vuosituhsien tie edessään, mutta se tie ei ole taantumuksen eikä päikkään pysymisen tie, se on kehityksen ja edistyksen tie. Se on vallankumousten tie, vanhoja oleja, vanhoja ajatuksia ja vanhentuneita elämäntuotoja kumoava tie.

Kansainvälisen köyhälistön suurenmoinea liike, sosialismi, on nouseva mahti ihmiskunnan historiassa. Se tahtoo poistaa yhteiskunnassamme vallitsevat epäkohdat: tuotantovälineitten yksityisomistuksen, työtätekevien riiston, toisten ihmisten ja toisten kansojen sorron ja ryöstön. Se tahtoo luoda vapaan, veljeyden ja tasa-arvoisuuden yhteiskunnan, yhteiskunnan, jossa jokaisella ihmisellä on oikeus elämään, oikeus niihin kauneuksiin, joita maailma jokaiselle voi riittävästi tarjota. Kunhan yhteiskunta luodaan oikeudenmukaisille perusteille. Sosialismi on tulevaisuuden valta perijä. Sillä on vuosikymmenien taistelu jo takana. Se on kestänyt moninaisia vaiheita sortumatta. Se elää. Turhaan koettavat vallassaolijat sen voiton ehkäistä, turhaan sen olemassaoloa vainota, hävittää.

(Jatkoo toisella sivulla.)

AATE HERÄÄ

He kulkivat vallassa varjojen yön ja sortoa kärsivät, kantoivat tuskaa, he yksinään suoritti raskahan työn ja polkivat surujen polkua mustaa. Työn heelmistä rikkaat kantoivat sadon, lepo-linnoissa nauttivat mässäten, juoden, — työn luojille almun ja ruoskaa suoden.

Työn luojat he rakensi rantahan padon, mi verestään kasvoi, kun läimähti ruoska, kun ahdisti nälkä, kun puute kalvoi. Jos väsähti kesken, huus' voudit: nouskaal — työn jätti kärsien rikkaita palvoi.

Ohi vierivät vuossadat aikojen virtaan, yhä raataan, kärsien hikoili orja; myi hikensä, voimansa almujen hintaan, kärsi raihaaksi vartensa voimakas, sorja.

Vaan heräsi vihdoinkin aavistusta syviin kurttuihin käynehen ostan alle, ja kun kulki katseensa loitommalta, alkoi oivaltaa elämän olemusta.

Kun ajatus oli päättynyt aukean yönsä, kun rikkahat riistivät heidän työnsä, totuus selväksi selveni silmien eessä: sai itse he kylpeä kyynelveessä. Nyt ymmärsi he, mitä ennen ei tiennyt, että väryys heidän osansa ol' vieny, että vilpillä rikkahat hallitsi maata, ja että vapaa ei orjana elää saata! —

Niin herännyt henkiin oli vapaus-aate, min merkiksi nostettiin punainen vaate.

Kaarle Valli.